

nistern anförde till Fullmäktiges protokoll för den 16 Juni 1870, då han tillrådde Fullmäktige att välja *antingen* utlottningssystemet och en högre räntesats *eller* uppköpssystemet och en lägre (men icke bådadera i sådan sammanställning, som för långifvaren måste synas minst lockande). Efter nu förändrade förhållanden borde väl, enligt Herr Finansministerns uttalade mening, valet blifva emellan 4 $\frac{1}{2}$ procents-papper med utlottning eller 4 procents utan sådan.

Jag tillåter mig sålunda föreslå,

att, om nytt statslån nu kommer att uppläggas, obligationerna måtte för-
ses med öfversättning af deras svenska ordalydelse, på tyska, engelska
eller fransyska, samt att det nya lånets amorteringsplan må grundas an-
tingen på utlottning eller ock på uppköp, men icke på båda delarne.

Arvid Gumælius.

N:o 52.

Af Herr C. F. Appeltofft: Angående föreskrift för kronobetjening att utöfva tillsyn öfver byvägars underhåll.

Under en tid, då man gör stora uppoffringar för underhållet af kommunikationer och förbättring af de allmänna vägarne, torde man med skäl kunna begära lagstiftningens mellankomst för befördandet af de smärre eller så kallade byvägarnes underhåll. Vi se ofta, huruledes de, genom därför intresserade delegare, blifvit behörigen å hemmanen indelade till underhåll samt istandsatta och till en tid äfven underhållna i godt skick, men då ingen haft skyldighet öfvervaka deras underhåll, det ganska ofta inträffat, att nya delegare helt och hållet underlåtit underhållet af sina vägstycken, utan att af öfrige delegare dertill kunna tvingas, och hvaraf vägens förfall blifvit en gifven följd. För att förebygga detta får jag, på uppmaning af flere af mina komitenter, föreslå,

att

att der underhållsskyldigheten af väg redan är eller framdeles blir, efter gemensam öfverenskommelse inför häradsrätten, på hemmanen till underhåll indelad, skall det, då derom annorlunda ej öfverenskommit, åligga kronobetjeningen att emot ersättning af väghållningsskyldige och på enskild delegares anmodan, syna vägen och tillhålla den försumlige, bättra de dervid anmärkta bristfälligheter.

Stockholm den 24 Januari 1872.

C. F. Appeltofft.

N:o 53.

Af Herr P. Nilsson från Christianstads län: Angående ändring i 23 § af Kongl. Förordningen den 21 Mars 1872 om kyrkostämma m. m.

Enligt föreskrift i 23 § af Kongl. förordningen den 21 Mars 1862 om kyrkostämma m. m., är kyrkoherde, eller den hans embete förestår, sjelfskrifven ordförande i kyrko- och skolråd.

Någon giltig grund, hvarför en bestämd person skall vara ordförande i en kommunal representation, torde emellertid svårligen kunna anföras, ty der ingen lämpligare person till ordförandeskapet finnes än presten, blir denne sannolikt der-till vald, och i de fall, der någon lämpligare finnes, lägger stadgandet hinder i vägen för dennes val. Men då dels ordförandebefattningens natur lägger en viss makt i dess innehafvares hand, dels prestens samhällsställning gör, att det ofta kan vara förenadt med obehag för hans församlingsboar att motsätta sig de förslag, han kan vilja genomföra, äfven då de kunna vara mindre nyttiga, så kan prestens sjelfskrifna ordförandeskap till och med verka skadligt. Man tror sig också tem-ligen allmänt hafva gjort den erfarenhet, att presterskapet visat en nog stark böjelse

Bih. till Riksd. Prot. 1872. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 4 Häft.